

РЕШЕНИЕ

№ 4501

гр. София, 01.07.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 20.05.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12602** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.256, 257 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба (именувана жалба), подадена от адв. Д. Д., като пълномощник на Р. А. И. от [населено място].

Иска се, на основание чл.256 АПК 03^{-то} Районно управление (РУ) на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), звено „Български документи за самоличност“, да бъде осъдено да извърши чрез своите служители следните фактически действия: 1) Да предостави на Р. А. И. формуляр на заявление за издаване на документ за самоличност; 2) Да приеме попълнено заявление за издаване на документ за самоличност; 3) Да заведе в деловодството приетото заявление, като снабди същата с надлежен документ за това, извършвайки всички съпътстващи фактически действия, съгласно закона.

Жалбоподателката поддържа, че е пълнолетен български гражданин и като такава има право да получи български документ за самоличност. Твърди, че многократно е получавала устни откази от служители на звеното „Български документи за самоличност“ към 03^{-то} РУ на СДВР да бъде прието заявлението ѝ за издаване на лична карта, последният от които на 21.11.2018г. Във връзка с поредния отказ адв. Д. е сезирала от името на доверителката си началника на 03^{-то} РУ с искане последният да разпорежи на служителите да извършат фактическите действия по предоставяне на И. на заявление за издаване на документ за самоличност, приемане на попълненото от нея заявление и регистрирането му в деловодната система. Според изложеното в

жалбата искането от 23.11.2018г. е получено от началника на ОЗ^{ТО} РУ на 26.11.2018г., но по него няма произнасяне. Жалбоподателката претендира, че по отношение на нея не са налице изрично и изчерпателно посочените основания за отказ за приемане на заявлението ѝ за издаване на документ за самоличност. Доводи за незаконосъобразност на бездействието излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Претендира да ѝ бъдат присъдени разноски в размер, съгласно представения списък.

Ответникът – НАЧАЛНИК на ОЗ^{ТО} Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр. П. поддържа, че не е налице противоправно бездействие на служители на звено „Български документи за самоличност“, тъй като жалбоподателката няма установен постоянен адрес и това е пречка за приемане на заявлението ѝ за издаване на документ за самоличност. Доводи за неоснователност на предявеното искане излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Претендира за разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО.

Ищцата претендира да е налице неизвършване на фактически действия по смисъла на чл.256 АПК, които административният орган е бил длъжен да извърши по силата на закона. Твърди се също, че на 21.11.2018г. жалбоподателката лично, заедно с упълномощения си представител адв. Д., е предприела действия за подаване на заявление за издаване на документ за самоличност, което не е било прието и което представлява процесното бездействие (неизвършване на фактическо действие). Този факт не се оспорва от ответника и косвено се установява с прието по делото Искане от 23.11.2018г., отправено до началника на ОЗ^{ТО} РУ и получено от последния с известие за доставяне (обратна разписка) на 26.11.2018г. Следователно подадената на 30.11.2018г. жалба (иск) е в срок.

Разгледано по същество искането е ОСНОВАТЕЛНО.

Предмет на защита в производството по чл.256 АПК (приложимата редакция ДВ, бр.30/2006г.) е неизвършване на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона.

Настоящият решаващ състав приема, че задължението за приемане и регистрация на заявление за издаване на български лични документи произтича от разпоредбите на чл.17, ал.1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и чл.7, ал.1 и ал.2 от Правилника за издаване на българските лични документи (ПИБЛД).

Съгласно изричната норма на чл.4, ал.1 ЗБЛД всеки български гражданин има право на документ за самоличност. Според разпоредбата на чл.13, ал.1 ЗБЛД документите за самоличност са: лична карта, паспорт, дипломатически паспорт, служебен паспорт, моряшки паспорт, военна карта за самоличност и свидетелство за управление на моторно превозно средство. С разпоредбата на чл.29, ал.1 ЗБЛД е въведено императивно задължение за всички български граждани, живеещи на територията на страната, да поискат издаване на лична карта в срок от 30 дни след навършване на 14-годишна възраст, като за целта подадат заявление до компетентните органи (чл.17, ал.1 ЗБЛД), определени в чл.7, ал.1 ПИБЛД.

Срещу правото на българските граждани на документ за самоличност и тяхното

задължение да поискат издаване на такъв документ – лична карта, стои задължението на съответния орган да приеме заявлението, подадено лично от заявителя (чл.18, ал.1 ПИБЛД) и да го заведе в нарочен регистър за което на заявителя се връчва талон (чл.16, ал.1 ПИБЛД). Според ал.2 на чл.16 ПИБЛД българските лични документи се издават съобразно данните на заявителя към момента на подаване на заявлението.

Съгласно чл.7, ал.1, т.1 ПИБЛД заявленията за издаване на лична карта и/или паспорт се подават в РУ на МВР, областните дирекции на МВР по постоянен адрес, дирекция "Български документи за самоличност" (ДБДС) - МВР, или в дипломатическите или консулските представителства на Република България в чужбина.

В чл.7, ал.3 и в чл.11 ПИБЛД изрично и изчерпателно са посочени основания при които не се приема подадено заявление за издаване на български личен документ, като сред тези основания не е липсата на удостоверение за постоянен адрес на заявителя. Съгласно чл.7, ал.3 ПИБЛД заявлението не се приема при установена липса или несъответствие на единен граждански номер (ЕГН), личен номер на чужденец (ЛНЧ), личен номер (ЛН), имена и/или месторождение с данните в Националния автоматизиран информационен фонд „Национален регистър на българските лични документи“ (НАИФ НРБЛД). Заявлението не се приема и в случаите, когато: не е попълнено съгласно изискванията на чл.5 и чл.6 или е с поправки, зачертаване или изтриване, приложената снимка не отговаря на изискванията или при явно несъответствие на образа на лицето с образа от снимката. В приложимия чл.5 ПИБЛД е установено, че български личен документ се издава въз основа на подадено заявление по образец съгласно Приложение №2.

В настоящия случай, липсват категорични данни на кое от изчерпателно посочените основания, служителите в звено „Български документи за самоличност“ на ОЗ^{ТО} РУ отказват да приемат и регистрират заявлението на ищцата за издаване на документ за самоличност. От събраните по делото писмени доказателства и изявлението на процесуалния представител на ответника може да се направи необоснован извод, че неизвършването на фактическите действия по приемане и регистриране на заявлението е във връзка с липсата на Удостоверение за постоянен адрес на Р. И..

Настоящият решаващ състав на съда намира обаче, че непредставянето на такова удостоверение не е сред основанията за отказ да се приеме заявлението за издаване на документ за самоличност. Съгласно приложимата норма на чл.27, ал.1 ЗБЛД всеки български гражданин е длъжен да посочи избрания от него постоянен адрес, който според легалното определение на §1, т.3 от Допълнителните разпоредби (ДР) е адресът в населено място на територията на Република България, където гражданинът е вписан в регистъра на населението. Определение за „постоянен адрес“ е дадено и в чл.93, ал.1 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) - адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението.

В случая, видно от приетия и неоспорен по делото личен регистрационен картон на жалбоподателката, съставен на 12.06.2000г. на основание чл.23 ЗГР, в графата „постоянен адрес“ е вписан следният адрес: [населено място], район „В.“ 03, [улица]. Вписването е в съответствие с чл.25 ЗГР, който регламентира какви данни следва да съдържа личният регистрационен картон, сред които и данни за постоянен адрес (т. 9).

В случая е налице спор между жалбоподателката и кмета на район „В.“ относно задължение на последния да издаде Удостоверение за постоянен адрес, който спор обаче не може да послужи като основание за неизвършване на конкретните фактически действия по приемане и регистриране на заявлението на Р. И.

за издаване на документ за самоличност

По изложените доводи съдът приема, че е налице неизвършване на фактически действия по смисъла на чл.256 АПК (редакцията, ДВ бр.30/2006г.), които административният орган е бил длъжен да извърши по силата на закона. Задължени да извършат фактическите действия по предоставяне на формуляр по образец на Р. А. И. за издаване на документ за самоличност, приемане на попълненото от нея Заявление за издаване на документ за самоличност и завеждане на Заявлението в регистъра по чл.16, ал.1 ПИБЛД, са служителите в звено „Български документи за самоличност“ при ОЗ^{ТО} РУ на СДВР, съгласно приложимата норма на чл.7, ал.1, т.1 ПИБЛД. Доколкото дейността на РУ се ръководи от съответния началник, то и последният следва да бъде осъден, на основание чл.256, ал.3 АПК да организира извършването на фактическите действия, предвидени в Закона за българските лични документи и в Правилника за издаване на българските лични документи, съгласно мотивите на настоящото съдебно решение, в 3-дневен срок от влизането му в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лева – за държавна такса и за адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък.

Така мотивиран и на основание чл.256, ал.3 АПК във вр. с чл.7, ал.1, т.1 ПИБЛД, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА НАЧАЛНИКА на ОЗ^{ТО} Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи и ръководителя на звено „Български документи за самоличност“ при ОЗ^{ТО} Районно управление на СДВР, чрез служителите в звено „Български документи за самоличност“ да извършат следните фактически действия: 1) Да предоставят на Р. А. И. формуляр на Заявление за издаване на документ за самоличност; 2) Да приемат попълнено Заявление за издаване на документ за самоличност; 3) Да заведат в регистъра по чл.16, ал.1 ПИБЛД приетото заявление и съответно да издадат на И. надлежен документ за това, в 3-дневен срок от влизане в сила на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], ул. „6^{-ти} Септември“ №29, да заплати на Р. А. И., ЕГН [ЕГН], сумата 510 (петстотин и десет) лева – разноски по адм. дело №12602/2018г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова